

μου έπεσωρεύοντο εἰς τοὺς προθαλάμους τοῦ πρωθυπουργοῦ κατὰ τὰς πρώτας τῆς καθιδρύσεώς του ἡμέρας, ὥστε ὅλοι οἱ ἀγῶνες τοῦ Φορνάρου εἰς τὸ νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν του ἐστάθησαν μάταιοι. Τέλος πάντων, αἱ θύραι ἠνοίχθησαν εἰς τὰς ἐπιμόνους αἰτήσεις του, καὶ, μὲ φόβον πλήρη σεβασμοῦ, ὁ ἀγαθὸς δόκτωρ ἀνέβη τὴν πλουσίαν κλίμακα τῆς κατοικίας ταύτης τῶν μεγαλειῶν, τῆς ὁποίας τὴν εἰσοδὸν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν εὐκολύνει εἰς τὸν Φράγκ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κλητὴρ τῆς ὑπηρεσίας ἀνέγγειλε τὸν δόκτωρα Φορνάριον εἰς τὸν πρωθυπουργόν, ἡ Ἐξοχότης Του ἔνευσεν εἰς δύο γραμματεῖς, γράφοντας καθ' ὑπαγόρευσίν του, ν' ἀναχωρήσουν.

— Ἀ! Ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Φορνάριος ἀφοῦ ἐξηλθάν· εὐσπλαγχνίσου τὸν παλαιόν σου διδάσκαλον . . . δὲν ἤμπορῶ νὰ εἰπῶ τὸν φίλον σοι;

— Τί ζητεῖς ἀπ' ἐμέ; ἠρώτησε ψυχρῶς ὁ πρωθυπουργός.

— Νὰ μὲ φιλοξενήσης . . . Ἀφοῦ μ' ἐπαραιτήσας μόνον εἰς τὴν τελευταίαν οἰκίαν σου, ἡ οἰκία αὕτη ἐπωλήθη κατὰ διαταγὴν σου, καὶ εὐρίσκομαι σήμερον εἰς τοὺς πέντε δρόμους, στερούμενος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου . . .

— Αἱ ἀπαιτήσεις σου ἐκούρασαν τὴν γενναϊότητά μου, meinherr Φορνάριε, καὶ μόνη ἡ ἀγαθότης μου ἐνεθάρρυνε τὴν νέαν αὐθάδειαν, τῆς ὁποίας τὴν στιγμὴν ταύτην γίνεσαι ἔνοχος. Ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἐνόεις τοῦλάχιστον τὰ χρῆν τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλει εἰς ἐμέ ἡ ὑψηλὴ θέσις μου, καὶ τὴν ἀπόσασιν τὴν ὑποῖαν ἔθεσαν διαπαντὸς μεταξὺ σοῦ καὶ ἐμοῦ. . .

— Μακρὰν ἀπ' ἐμέ ἡ ἰδέα τοῦ νὰ λείψω ποτὲ ἀπὸ τὸ χρεωστούμενον εἰς τὸ ὑψηλὸν σου ἀξίωμα σέβας. Ἀλλὰ καταδέξου, Ἐξοχώτατε, νὰ παρατηρήσης ὅτι εἶμαι ξένος εἰς τὴν πόλιν ταύτην. . .

— Καὶ ποῖος σὲ κρατεῖ ἐδῶ;

Ὁ Φορνάριος, τὸν σκληρὸν τοῦτον λόγον ἀκούσας, ματαίως ἐπροσπάθησε νὰ κρύψῃ θερμὸν δάκρυον, τὸ ὁποῖον, καταβαίνον εἰς τὰς θαθεῖας ρυτίδας τῶν παρειῶν του, ἐχάθη εἰς τὰς λευκὰς τρίχας τῆς μακρᾶς γενειᾶδος του.

— Ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη γονυπετήσας ἔμπροσθεν τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἐγκατέλιπα τὰ πάντα θελήσας νὰ σὲ ἀκολουθῶ. Παραιτηθεὶς, κατὰ ζήτησίν σου, ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ καθηγητοῦ, ἀρῆκα τὰς ἀσχολίας μου, τὰς ὁποίας εἶχα καὶ μόνον πόρον ζωῆς καὶ μόνην μου εὐχαρίστησιν. Δὲν ἔχω σήμερον οὔτε τὰ ἐξοδα τῆς ἐπιστροφῆς μου εἰς Γοττίγγην . . . Ἀλλὴν ἐλπίδα δὲν ἔχω παρὰ τὴν Ἐξοχότητά Σου. . .

— Καὶ μήπως εἶμαι ἐγὼ ταμίας σου;

— Ἐν τούτοις, Ἐξοχώτατε, ἐκείνας τὰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας φλωρινῶν, διὰ τὰς ὁποίας μοῦ εἶχες δώσει τὸν λόγον σου. . .

— Αὐθαδέστατε! ἂν εἶχα τὴν ἀδυναμίαν νὰ ὑποσχεθῶ τοῦτο εἰς ἄβυσλον νεκρομάντιν, νομίζεις ὅτι ὁ πρωθυπουργός θὰ ἐπικυρώσῃ ὑποσχέσεις ἀρπαθείσας ἀπὸ τὴν ἀπειρίαν τῆς νεότητος; Ἐξέλθε, ἄθλιε, καὶ ἐπίστρεψε εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ εἰς τὰς διαβολικὰς σου ἀσχολίας. . .

— Ἐλεος, Ἐξοχώτατε, εἰς τὸ γῆράς μου! Ἡ ὥρα

παρήλθεν, ἀσέληνος εἶναι ἡ νύξ, καὶ ἡ χιὼν σκεπάζει τὰς ὁδοὺς. . .

— Ἐξέλθε, σοῦ λέγω, ἡ τῶρα προσκαλῶ τοὺς ὑπηρετάς μου.

— Εἶναι περιττὸν, ἐπανέλαθεν ὁ Φορνάριος ἀνεγειρόμενος ὑπερῆρᾶνως, καὶ προσηλθὼν ἐπὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ τοὺς δύο μικροὺς καὶ διαπεραστικούς ὀφθαλμούς του· ἐπειδὴ ἡ Ἐξοχότης Σου δὲν θέλεις νὰ μὲ φιλοξενήσης εἰς τὸ παλάτιον σου, εἰς Βιέννην, βλέπω ὅτι εἶναι καλὸν νὰ μείνω πλέον εἰς τὴν μικρὰν μου οἰκίαν, εἰς Γοττίγγην. . .

Ταῦτα εἶπεν ὁ Φορνάριος, καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα· ὁ Φράγκ ἔστρεψε περὶ αὐτὸν βλέμμα πλήρες ἀπορίας, καὶ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ὅτι εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ δόκτωρος Φορνάρου. . .

— Μάρθα! ἀνέκραξεν ὁ δόκτωρ πρὸς τὴν γραῖαν ὑπηρετίου του εἰσελθοῦσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὁδήγησε τὸν meinherr Φράγκ ἐκτὸς τῆς οἰκίας μου· δὲν εἶμαι τόσον ἀνόητος, ὥστε νὰ παραχωρήσω τὸν κοιτῶνά μου καὶ τὴν κλίνην μου εἰς ἀπλοῦν φοιτητὴν τῆς Γοττίγγης.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

Ἰπάρχει τρόπος πολὺ ὠφέλιμος, καὶ μάλιστα εἰς τὰ μεγάλα ταξείδια, νὰ ἔχωμεν πάντοτε πρόχειρον τὴν χρῆσιν τῶν γεωμῆλων. Βράζονται πρῶτον εἰς ζεστὸν νερόν, μαρίζονται καὶ κόπτονται εἰς μικρὰ κομμάτια· μετὰ ταῦτα, ξηραίνονται καλὰ, ἕως νὰ σκληρυνθοῦν, φυλάττονται ἔπειτα εἰς βουτσίον, ἀπ' ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα φυλάττεται συνήθως τὸ ἀλεύριον, καὶ διατηροῦνται οὕτω πολὺν καιρόν. Ἀρκεῖ, πρὸ τῆς χρήσεως, νὰ κοπανισθοῦν εἰς σιδηροῦν γουδίον.

— Ἐπίσης, κατὰ τὸν φεβρουάριον καὶ μάρτιον, ἂν θέλωμεν νὰ ἐμποδίσωμεν τὴν ἐλάστησιν τῶν γεωμῆλων, ὥστε νὰ μὴ χάσουν τὴν οὐσίαν των, μεταχειριζόμεθα τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ἀφοῦ τὰ βάλωμεν εἰς μέγα καδῖον, τὰ σκεπάζομεν μεθυστὸν νερόν. Ὅταν ἀρχίσῃ τὸ νερόν νὰ κρυστῇ, τὰ στραγγίζομεν καὶ τὰ ἀπλόνομεν εἰς σάνιδας ἕως νὰ ξηρανθοῦν· ἔπειτα, τὰ φυλάττομεν εἰς βουτσία, πισπιλίζοντές τα μὲ λεπτοτάτην ἄμμον, καὶ οὕτω διατηροῦνται ὅλην τὴν ἀνοιξὴν καὶ τὸ ἐπόμενον θέρος, χωρὶς νὰ βλαστήσουν, καὶ ἐπομένως χωρὶς διόλου ν' ἀνοστήσουν. Ἡ ἄμμος προσέτι τὰ προφυλάττει καὶ ἀπὸ τὸν πάγον.

— Τὰ περισσότερα ἄνθη ἀρχίζουν νὰ μαραίνονται ἀφοῦ σταθοῦν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς τὸ νερόν. Μερικὰ ζωογονοῦνται ὀλίγον, ἂν ἀλλαχθῇ τὸ νερόν· ἀλλ' ὅλα, ὡς καὶ ὅσα μαραίνονται εὐκολώτερον, πολλὰ ὀλίγων ἐξαιρουμένων, ἐπανέρχονται εἰς τὴν πρῶτην τῶν ἀνθηρὰν κατάστασιν, ἂν βυθισθοῦν εἰς τὸ ζεστὸν νερόν ἕως τὴν κορυφὴν τοῦ στελέχους. Ὅσος καιρὸς χρειάζεται εἰς τὸ νὰ κρυστῇ τὸ νερόν, ἀρκεῖ καὶ εἰς τὸ ν' ἀναλάβῃ τὸ ἄνθος ὅλην τὴν προτέραν του εὐθύτητα καὶ ζωηρότητα.

— Ἐν κοχλιάριον χρόνου εἰς καθίσκον γάλακτος ἀρκεῖ νὰ διατηρήσῃ τὸ γάλα τοῦτο πολλὰς ἡμέρας, εἴτε φυλαχθῇ εἰς ὑπόγειον, εἴτε μείνῃ ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἀέρα.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Ἡ Εὐρώπη τοῦ 1848 καὶ ἡ τοῦ 1849. — Ἀγγλικὰ ἦθῃ καὶ ἔθιμα. — Ἑλληνικὴ Κοινωνία. — Ἀθήναι. — Πειραιεύς. — Ἡ Ἀπέτη. — Συνοικέσια. — Διανοητικὴ κίνησις τῆς Ἑλλάδος. — Ὑμνος Ἑλληνίδων κορασιῶν εἰς τὴν ἀποῦσαν βασίλισσαν. — Θέατρα: κορασίον, Ζακύνθου. — Νεαὶ ταχυδρομικαὶ συγκοινωνίαι τῆς Ἑλλάδος.

Τὸν παρελθόντα ἀκόμῃ μῆνα, ἀρχίσαμεν τὰ πράγματα τῆς Εὐρώπης εἰς μεγίστην περιπλοκὴν καὶ ἀντίφασιν· ἀλλ' ὁ ἰούnius ἐμελλε φαίνεται νὰ διευκρινίσῃ πλέον αὐτά. Ἡ δημοκρατικὴ τάσις τῆς Εὐρώπης, ἥτις ἐδόθη διὰ τῆς Φεβρουαριανῆς ἐπαναστάσεως κατεστάλη· καὶ αὕτη ἡ Γαλλία δὲν εἶναι πλέον ἢ κατ' ὄνομα δημοκρατία. Ἡ συμβάστα ἐν Παρισίοις τὴν 1/13 ἰουνίου ἀποπείρα νέας ἐπαναστάσεως, ἀρχηγούς ἔχουσης τὸν Λεδριού ρολὲν καὶ Κονσιδεράν διεσκαδάρθη ἐν ἀκαρεῖ, καὶ ἀπορρήν παρέσχεν εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ λάβῃ πάντα τὰ καταθλιπτικὰ μέσα· οἶον νὰ κηρύξῃ τὸν πολέμικον νόμον, νὰ περιορίσῃ τὰς συναθροίσεις, τὸν τύπον κλπ. Ἰδοὺ ὅποια ἀντίφασις ὑπάρχει ἐνίοτε εἰς τ' ἀνθρώπινα πράγματα!

Ἄς ρίψωμεν δὲ ἐν βλέμμα καὶ ἐπὶ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης. Τῷ 1848 ἐπαναστατεῖ αὕτη ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας μέχρι τῆς ἄλλης. Ἀλλὰ μὲν κράτη αὐτῆς ζητοῦσιν ἐλευθερίαν, ἄλλα δὲ αὐτονομίαν. Ἡ Γερμανία συνέρχεται εἰς Ἀμφικτιονίαν παγγερμανισμόν. Ἡ Ἰταλία σφαδάζει ἅπασα εἰς τὴν ιδέαν τῆς ἐνότητος· ἡ Οὐγγαρία τινάσσει τὸν ζυγὸν τῆς, ἡ Τσκακὴ καὶ ἡ Ρώμη ἀνχορεύουσι δημοκρατικὰ πολιτεύματα... Τί γίνονται τῷ 1849 ὅλοι αὐταὶ αἱ χώραι; ἡ Ἰταλικὴ ἀνεξαρτησία καταβάλλεται εἰς τὰ πεδία τῆς Νοβάρας· τὸ Τουρίνον ὑποκύπτει εἰς τὴν Αὐστρίαν, ἥτις ἀλληλοδιαδόχως κυριεύει τὸ Μιλάνον, τὸ Λιβόρνον, τὴν Βολωνίαν, τὴν Ἀγκώνα, καὶ εἰσέρχεται εἰς Φλωρεντίαν· ἡ Σικελία, ἥτις ἐπὶ τοσοῦτον ἀντέσχεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Νεαπόλεως, ἡ γενναία Σικελία ὑποδουλόναται πάλιν· μόνῃ ἡ Ρώμη κατὰ τῶν δημοκρατικῶν στρατῶν τῆς Γαλλίας, καὶ ἡ Βενετία κατὰ τῶν αὐστριακῶν ἀντέχουσι ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας των μαχόμεναι... καὶ ἡ Οὐγγαρία μάχεται ἀνδρείως κατὰ τῶν ἡνωμένων στρατῶν τῆς Αὐστρίας καὶ Ρωσσίας, ἀλλὰ δύναται ν' ἀντιπαραταχθῇ μέχρι τέλους κατὰ δυνάμειν τοσοῦτων πολυαρίθμων καὶ ἰσχυρῶν; Ἐπίσης κατεβλήθησαν ἐν τάχει ὑπὸ τῶν πρωσσικῶν στρατευμάτων καὶ τὰ ἐπαναστατικὰ μέρη τῆς Γερμανίας, τὸ Βάδεν, τὸ Παλατηνάτον, διελύθη δὲ καὶ διεσκορπίσθη ἡ Γερμανικὴ ἐθνοσυνέλευσις τοῦ Φραγκφόρτου— καὶ ἐξ ὅλων τῶν πέρυσιν οἰκοδομηθέντων οὐδὲν σχεδὸν μένει πλέον! Καὶ ὅμως ὅποια αἵματα καὶ δυστυχήματα τὸ οὐδὲν τοῦτο ἐπροξένησεν εἰς τὴν δυστυχῇ Εὐρώπῃ! Ἄς χρησιμεύῃ τοῦλάχιστον ὥς μάθημά τι δεινὸν εἰς τοὺς λαοὺς, τοὺς ἀφινόμενους εὐκόλως εἰς τὰς γλυκείας ἐλπίδας

των καὶ ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες βίαια καὶ ἄκαιρα κινήματα.

Σήμερον ἡ Εὐρώπη ἅπασα σχεδὸν, ἀπὸ τὰς ὀχθὰς τοῦ Δουνάβεως μέχρι τῶν ὀχθῶν τοῦ Σικουάνα καὶ Αἰγείου, ἀπὸ τὴν Ἀρκτῶν θάλασσαν μέχρι τῆς Μεσογείου παριστᾷ ἐκτεταμένον στρατόπεδον πολεμούντων καὶ πολεμουμένων, σκηνὴν λεηλασιῶν καὶ σφαγῶν. Παντοῦ τρόμος, παντοῦ περιορισμός. Τὰ καταγωγεῖα τῶν Μουσῶν ἐκλείσθησαν, οὔτε τοῦ λόγου, οὔτε τῆς διανοίας ὑπάρχει πλέον ἐλευθερία, ἐνεκρώθη δὲ πάντα βιωμαχανία καὶ πᾶν ἐμπόριον! Πρόσθετε εἰς ταῦτα πάντα καὶ τὴν καταμαστιζομένην πολλὰς πόλεις, χολέραν καὶ θείας λάβει πλήρη ιδέαν τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τῆς Εὐρώπης...

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὴν θλιβεράν ταύτην εἰκόνα τῶν πολιτικῶν τῆς Εὐρώπης πραγμάτων, καὶ ἂς μεταβῶμεν εἰς ἀντικείμενα ἄλλα δυνάμενα νὰ ᾔναι εὐαρεστώτερα εἰς τὸν ζητοῦντα στιγμὴν ἀναψυχῆς εἰς τὰ *Ἔργα καὶ τὰς Ἡμέρας ἀναγνώστην*.

Εἶδομεν, ὅτι ὀλίγα κράτη, ὀλίγαι κοινωνίαι ἔμειναν σήμερον εἰς τὴν ὁμαλήν αὐτῶν κατάστασιν. Ἐκ τῶν ὀλίγων δὲ τούτων ἡ κυριώτερα εἶναι ἡ ἀγγλική. Οἱ Ἄγγλοι, ὡς ὅλοι γνωρίζομεν, διαφέρουσιν εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἑξῆς καὶ ἔθιμά των ἀπὸ τὰ ἄλλα ἔθνη, ὥστε νομίζομεν, ὅτι θέλομεν εὐαρεστήσει τοὺς ἀναγνώστας μας περιγράφοντες σκηνὰς τινὰς τοῦ ἀγγλικοῦ βίου.

Ἡ μεγαλύτερα Ἄγγλου τινος διασκεδάσις δὲν εἶναι οὔτε τὸ θέατρον, οὔτε ἡ μουσικὴ, οὔτε ὅποια-δήποτε ἄλλη τοιοῦτου εἶδους διατριβή, εἶναι ἡ ἵπποδρομία. Ὁ παγετὸς τῆς ἀγγλικῆς ψυχρότητος ἀναλύει ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ καὶ τὸ ἀτάραχόν του μεταβάλλεται εἰς ζωηρότητα ἀπαρδειγμάτων· ὁ ἵππος καὶ τὸ πλοῖον μόνον δύνανται νὰ προσηλωσῶσι τὸ βρετανικὸν ἔθνος. Προέρχεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ πάθους τῆς ἀεικινησίας καὶ πλανήσεως, τὸ κυριεῖον τοῦς Ἄγγλους. Τὸ Λονδίνον δὲν εἶναι ὡς οἱ Παρίσιοι περιτετοιχισμένον κύκλῳ, ἀλλ' ἀνοικτόν, καὶ ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὰ προάστεια εἶναι ἀνεπαίσθητος. Ἡ πόλις τῶν Παρισίων εἰς τὸ κέντρον μὲν εἶναι κομψὴ καὶ μεγαλοπρεπής, εἰς δὲ τὰ ἄκρα παριστᾷ θέαμα δυσειδές διὰ τῶν ἀκαθάρτων, κακοκτισμένων οἰκίσκων τῆς, οἵτινες ὁμοιάζουσι μᾶλλον ὑπόγαια ὀρεντότων ἢ κατοικήματα ἐξευγενισμένων ὄντων· ἐν Λονδίνῳ ὅμως καθ' ὅσον μακρύνεσθε τοῦ κέντρου, τὰ πάντα παρίστανται κομψά, καθάρια, ἐπιμελημένα, ἀνθισμένα, ζωγραφικά.

Οὐδὲν ὑπάρχει ὥραιότερον καὶ κομψότερον τῆς μακρᾶς ἐκείνης σειρᾶς τῶν οἰκιῶν, τῶν παρῶν, τῶν κήπων καὶ φυτωρίων, ἅτινα ἀρχοῦνται ἀπὸ τοῦ Hyde-Park καὶ δὲν τελευτῶσι πλέον. Ἡ ἀγγλικὴ ἀρχιτεκτονικὴ, ἂν καὶ ὀλίγον ἀκολουθοῦσα τὴν τέχνην, ἀλλὰ τὰ πάντα θυσιάζουσα εἰς τὸν ἄνετον (comfortable), δι' αὐτὸ τοῦτο ἀποτελεῖ πρωτοτύπου τινος θέας, πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐσχάτην. Ἡ ἀγγλικὴ οἰκία φιλοδοξημένη διὰ τῆς μεγαλητέρας ἀπλότητος, παρουσιάζει ἐν μέσῳ τῆς πρασιᾶς καὶ μεταξὺ τῶν πυκνῶν δένδρων τῆς, τῶν ῥοδοδάφνων